

Bayan Tuğbabay Tuna

– AliKemal · 07 Ağustos 2015

Candan hanım Mamak Er Eğitim Tugayında tabur komutanlığı yapan eşi Binbaşı Ekrem'in, annesinin adı olduğu için Tuğba adını koyduğu kızlarını doğurduktan hemen sonra ikinci kez hamile kaldı. Ekrem Bey, kızlarının doğumundan on ay sonra, tam da yarbaylığa terfi ettiği gün dünyaya gelen uğurlu oğluna da, babasının adı olan Tuna adını verdi. Aralarında sadece ay farkı olduğu için ikiz kardeş gibi büyütülen iki kardeşten Tuna, erkek olmanın avantajıyla her zaman el üstünde tutuldu. Tuğba dahil herkesin koruyucu kanatları onun üstündeydi. İki kardeş, iki odalı lojmanlarında, kendileri için dayanıp döşenmiş olan odalarında birlikte büyüdüler. Oyunlarını başka bir arkadaşına gereksinim duymadan birbirleriyle oynadılar. Aynı yıl başlatıldıkları okul hayatlarında, aynı çalışma masasında birlikte ders çalıştılar. Ne var ki, her şeyin bir sunak töreniyle önüne konulmasına alıştırmış olan Tuna, ilk kez kendisinin çaba göstererek başarması gereken bir eylemle karşılaşınca, ders çalışmaktan nefret etti. Tuğba, onun ev ödevlerini gıcık olmadan yaparak ve önce kendisinin öğrendiği konuları, ona defalarca anlatarak iyice başarısız bir öğrenci olmasını önlemeye çalıştı. Birlikte oynadıkları her oyunda, kardeşinin kafasındaki bilgi dağarcığını geliştirmek için fırsatlar yarattı. Ekrem Bey, albaylığa terfi ettirilerek Erzincan 3. Ordu karargâhındaki yeni görevine tayin edildiği yıl, orta okul 3. Sınıfta vasat bir öğrenci olan Tuna'nın kısa yoldan ekmeğini eline alması gerektiğine karar vererek Astsubay Yetiştirme Okulu sınavlarına girmesi için temin ettiği formları doldurarak yolladı. Çok çalışkan bir öğrenci olan kızı Tuğba'yı, kardeşini bu sınavlara hazırlamakla görevlendirdi. Baba tarafından temin edilen sayısız test kitapçığının çözülmesi ve eski sınavlarda sorulmuş soruların gözden geçirilmesi gerekiyordu. Üstüne ağır bir sorumluluk yüklenen Tuğba'nın, ders çalışma özürü olan kardeşiyle bunu başarması çok zor görünüyordu. Bir yerden başladılar gene de... Tuna, çözmesi istenilen soruları çözmesi karşılığında, ablasından özel hizmetler, ya da ödüller talep ederek bir oyuna çevirmişti bu işi de... "On soru daha çözersek, bu günkü programı tamamlamış olacağız. Haydi Tuna'cığım, lütfen!" "Bir tost yapıp, yanında bir bardak kolayla getirirsen..." Talepler yerine getirildikçe isteklerin evsafi da değişmeye başlamıştı. Tuna'nın ergenlik dönemi başlamış, kadın-erkek ilişkilerinin bütün çıplaklığı ile resmedildiği dergiler, test kitapçıklarına tercih edilir olmuştu. Tuğba, Tuna'dan çözmesini istediği soruların karşılığında, anne-babasının yatak odası ile kendi odaları aralarındaki duvara yaslı olan ranzasını, kendi ranzası ile değişmeyi şart koştuğunda onun maksadını anlamamıştı. Mutfaktan sinsice getirdiği bir su bardağıyla yattığında da, onunla ne yapacağını bir türlü anlayamadı. Sonsuz bir merakla uykusu kaçtı, uyuyor numarası yaparak battanidesini kafasının üstüne çekip onu gizlice gözetlemeye başladı. Nihayet, anne-baba odalarına çekildikten sonra Tuna'nın bardağı duvarla kulağı arasında tutarak bitişik odadaki sesleri dinlemeye başladığını görerek, buna da bir anlam veremedi. Yatağında doğrularak, "niçin dinliyorsun onları?" diye sordu. Tuna, önce suçüstü olmanın telaşıyla yaptığını inkar etmeye çalıştıysa da, sonra bitişik odadaki sesleri ablasının da dinlemesi için bardağı ona verdi. Tuğba, karı kocanın sohbetlerini dinleyeceğini sanarak bardağı kulağını dayadı. Bardağı dolan sevişme çığlıklarıyla neye uğradığını şaşırarak hemen kulağını ayırdı bardaktan. Kardeşine, "sapık!" diye çıkışarak söylenmeye başladı. "Hiç utanmıyorsun değil

mi? Çok ayıp, çok...” O konuşurken Tuna, annesiyle babasının seslerini taklit ederek şımarmaya başlamıştı. “Ahh... Ohh... Ekrem... Candan’ım...” Daha sonraki günlerde Tuna, Tuğba’nın yeni yeni büyüyen göğüslerini fark ederek, onları görebilmek için içinde sonsuz bir istek büyüttü. Kızın her hareketinde gözlerini tişörtünün yakasına diyor, içini görmeye çabalıyordu. Bu hareketlilik, fotoğraflarda gördüğü çıplak kadın göğüslerinde duyamadığı bir heyecan yaşıyordu ona. Gireceği sınavın günü yaklaşmaktaydı ve Tuğba, daha çok gayret göstermesi için sürekli sıkıştırıyordu onu. “Haydi, biraz gayret et ne olur. Bu gün şu elli soruyu çözüp bitirelim...” Planlayarak değil, ama dayanılmaz merakını gidermeye bir fırsat yaratmak için, “elli değil, yüz soru çözerim,” diye başladığı lafının gerisini de getirerek, “sen, bana memelerini gösterirsen!” deyiverdi. Tuğba, bu isteğin nedenini anlayabilmek için, “niçin istiyorsun bunu?” diye sordu. Tuna, soğukkanlı mimiklerle, “merak ettiğim için,” dedi. “Kötü bir maksadım yok.” Tuğba da soğukkanlıydı. “Yok, bir de kötü niyetli olsaydın, ablana...” diyerek gülümsedi. “Annem bir duysa böyle bir şey istediğini, ekmek bıçağıyla keser seni...” “Sen söylemezsen, nereden duyacak? Haydi yaa... Aç da bir göreyim.” “Söz veriyor musun yüz soru çözeceğine?” “Vallahi çözeceğim...” “Sözünde durmazsın sen.” “Duracağım. Durmazsam, sen de bir daha hiçbir istediğimi yapmazsın.” “Peki! Bu defalık güveneceğim sözüne,” diyerek tişörtünü yukarı doğru sıyırdı. “Ellemek yok ama...” Tuna, küçük birer limonu andıran göğüsleri görünce, günlerdir içini kemiren o sonsuz merakın ‘fıs’ diye sönüverdiğini hissetti. Tuğba, “tamam, bu kadar yeter,” diyerek tişörtünün eteklerini indirdi. “Merakını giderebildin mi?” Tuna, “Evet,” diyerek gülümsedi. Tuğba da gülümseyerek, “günlerden beri gözlerini göğüslerimden alamıyordun,” dedi. “Farkında mıydın?” “Fark edilmeyecek gibi değildi ki! Azıcık eğildiğim zaman kafanı doğrultuyordun hemen!” “Merakımı gideriverseydin ya...” “Böyle pazarlık yaparak daha iyi oldu. Haydi bakalım, akşama kadar çözülecek yüz soru seni bekliyor.” *Tuna, baktığı çıplak kadın fotoğraflarına, fotoğraflardaki silüetlerin yerine Tuğba’yı geçirerek bakmaya başladı. Bu, onu da rahatsız eden bir tutkuya dönüşmeye başladığında, kendi kendine, ablasına aşık olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. On beş yaşındaydı ve aşkın, bir erkeğin, bir kıza duyduğu arzuların toplamı olduğunu biliyordu. Ya da tam tersi, bir kızın, bir erkeğe duyduğu arzuların toplamı. Ablası böyle bir duygu yaşamıyordu, adı gibi emindi bundan. Onunki, karşılıksız bir aşkı... Ekrem bey, sabah yedi gibi yola çıkacaklarını söylediğinde, aniden, sınavı kazandığı taktirde Tuğba’dan ayrı geçireceği yılların acısı düştü yüreğine. Başka hiçbir şey, hiç kimse için değil; sadece Tuğba için duydu o acıyı. Akşam odalarına çekildiklerinde, bunu Tuğba’ya itiraf etti. “Ben sınavı kazanamayacağım.” “Gayret gösterirsen, kazanabilirsin.” “Mesele de o zaten. Hiçbir gayret göstermeyeceğim.” “Neden?” “Senden ayrı yaşamak istemiyorum. Bunu düşünmek bile ölüm gibi...” Tuğba, bu itirafta ki gerçeği anlayabilecek kadar akıllıydı. “Sen, beni çok seviyorsun, değil mi? Onun için...” “Evet.” Kardeşine acımayla bakan kız, “zavallı aptal,” diye söylendi. “Kardeşin kardeşe aşık olması duyulmuş bir şey midir?” “Ben oldum.” “Hayır, olamazsın!” Tuna, kontrolünü kaybettiği o anda, “oldum! Oldum!” diye haykırdı. Tuğba, kardeşinin boynundan sarılarak, ağlamaya başladı. “Olmamalısın. Olamaz öyle bir şey!” O ağlamaya başladığında Tuna da koyuverdi gözyaşlarını. “Elimde değil!” Odalarının kapısı açılınca Candan Hanım görüldü. Kadını, birbirleriyle sarmaş dolaş ağlaşan çocuklarına sempatiyle baktı. “Neden ağlıyorsunuz çocuklar?” Tuğba ona, “biz ayrılacağız diye üzülüyoruz da...” dedi. Candan hanım yanlarına sokularak ikisine de sevgiyle sarıldı. *Gece yarısı olmuştu. Tuna, annesi onları yataklarına yatırıp ışığı söndürdüğü andan beri,

yatağının içinde fırladık gibi dönüp duruyordu. Kafasının içinde dolaşan pek çok düşünce vardı. Rahat bırakmıyorlardı onu. Uyuma ihtimali yoktu. Tuğba, derin uykudaydı. Karanlığın içinde, göremiyordu, ama uyku hırıltılarını duyuyordu. Tuna, yatağından kalktı, giderek ablasının yanına uzanıp ona sarıldı. Hiç kıpırdamadan, dakikalarca öylece yattı. Sonra elini getirdi, kızın göğsü üzerinde tuttu. Hissettiği şişkinliğe elini değdirmek için, bu defa da, kızın geceliği içine soktu elini. Geceliğin içinde ki el hareket ederek geldi, kızın çıplak göğsü üzerinde durdu. Öylece, kıpırdamadan, uyuya kaldı. Dakikalar sonra onun derin bir uykuya dalmış olduğunu gören Tuğba, uykusunu bölmemeye özen göstererek geceliğin içindeki eli çekip çıkarttı, yanından usulca kalktı. Geçti, onun yatağına uzandı.*Tuna, sabah yedide kalkıldıktan sonra gidilen Erzincan Tren Garından son trenine binmek üzereydi. Tuna'ya bu uzun yolculuğunda refakat edecek olan baba Albay Ekrem, anne Candan hanımla baş başa bir şeyler konuşma isteğiyle yanlarından az uzaklaştıklarında onlar da baş başa kalarak özel bir şeyler konuşma fırsatı bulabilmişlerdi. Tuğba, gireceği sınavda gayret etmesini sağlayacağını düşünerek, onun kulağına, gece yanına gelerek yatışını ve göğüslerini okşamasını kabullenemediğini, onun bir daha suratını bile görmek istemediği pis bir sapık olduğunu fısıldadı. Ve, bu sapıkça aşkını daha da büyütmesini önlemenin tek yolunun, onu sönmeye bırakmak olduğunu anlatmaya çalıştı ona. "Senin nasıl olduğunu, nerede olduğunu bilmek istemiyorum. Ölmüşsün, evlenmişsin, senin hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Seni buradan sonsuzluğa uğurluyorum, elveda!"Tuna, tren gardan ayrılırken Tuğba'nın yüzünde, gelecekte onu nelerin beklediğini bilemeyecek olmasının endişesini açıkça okuyabiliyordu. Belleğinde ise Tuğba'nın son sözleri tınlıyordu: "nasıl olduğunu, nerede olduğunu..."Yıllar süren bir ayrılığın başlangıcıydı o fısıldanma. Bebekliklerinden itibaren aralarına üçüncü bir şahsı sokmayan bu iki kardeş, birbirlerine duydukları aşırı bağlılığın bir 'ensest ilişkiye' dönüşmekte olduğunu düşünmelerinin bedelini, bu bağlılıktan koparak ödemek istediler. Tuna, öğrenciliği sırasında, ya telefon ederek, ya da gelen telefonlara cevap vererek bir tek annesiyle irtibatını sürdürdüyse de kendisini bir oldu bittiyle evinden uzaklaştıran babasını ve ablasını görmemek için, yaz tatillerinde dahi gitmedi Erzincan'a. 1991'de mezun olup ilk tayini Kıbrıs'a yapıldığında annesinden, Tuğba'nın Matematik öğretmenliği okumak için Ankara'daki bir üniversiteye kaydolduğunu duydu.1992 yılındaki büyük Erzincan depreminden sonra babası deprem korkusuyla ordudan istifa ederek emekli oldu ve emeklilik ikramiyesinin üzerine tasarruflarını da ekleyerek temin ettiği parayla, Candan hanımın ata yurdu olan Gölcük'te bir apartman dairesi satın alarak oraya yerleştiler.1995'te Kıbrıs'tan Ankara'ya tayini yapılan Tuna'yı, Ankara'da onun özlemine daha fazla dayanamayan babası ile annesi karşıladı. Böylece sekiz yıl sonra kucakladığı babasından Tuğba'nın da Matematik öğretmeni olarak Mersin'e gittiğini duydu. Ve onları son görüşü oldu o karşılaşma. 1998'de Hakkari'ye tayininin yapılışından bir süre sonra görevli olduğu mıntıkada araziye teröristler tarafından döşenmiş bir mayına bastığı için sağ ayağı koptu. Olayı ve uzun süren tedavi sürecini hiç kimseye bildirmede. Ağustos 1999'da, babası ile annesinin, Gölcük depreminde evleri yıkılınca, evlerinin enkazı altında can verdiklerini bildiren telgrafın Hakkari'deki birliğinde komutanları tarafından teslim alındığını haber aldı. Tuğba'ya cenaze töreni için Gölcük'te olacağını haber veren telgrafı gönderdi.*Askeriyeden gazi rütbesiyle malulen emekli olan Kıdemli Üstçavuş Tuna, Ankara'da ki GATA Hastanesinden taburcu işlemlerini bitirir bitirmez, Gölcük'e hareket etti. Tuğba, yıkıntı halindeki otogara giremediği için otobüsü, anayolda karşıladı. Tuna, siyahlara bürünmüş yirmi sekiz yaşlarında bir

kadının yol kenarında dikilerek otobüsten inenlere dikkatlice bakındığını görünce, onun Tuğba olduğunu anladı. İndi otobüsten, doğruca onun yanına gitti. “Tuğba?” “Tuna?” Değil hasretle kucaklaşmak, birbirlerine temas etmemek için tokalaşmaktan bile imtina ettikleri bir karşılaşma oldu bu. Doğruca Tuğba’nın kaldığı otele gittiler. Resepsiyondaki görevli, depremden sonra ayakta kalmayı başarmış olan birkaç otelden biri olan otellerinde boş oda kalmadığını söylediğinde Tuna, o geceyi Tuğba’nın odasındaki çek-yatın üzerinde geçirmeye razı oldu. Bir gün sonraki toplu cenaze törenine kadar idare edebilirdi. Şehirde, enkaz kaldırma çalışmalarına ve kaldırılan her enkazın altından cesetler çıkartılmaya bütün hızıyla devam ediliyordu. Tuğba da, Tuna da aralarındaki soğukluğu ortadan kaldıracak en küçük girişimde bulunmadan, gözlerini dahi birbirlerinden kaçırarak, sıradan sorularla kurdukları sohbeti sürdürebildikleri kadar sürdürdüler. Bu yeni tavırlarıyla birbirlerinin üzerinde olgunlaşmış ve oturaklaşmış birer kişilik intibai bıraktılar. Birbirlerini, hayatlarında ilk kez abla kardeş olarak değil de, farklı birer birey olarak gördüler. Erkenden yatarak bu yabancılaşmanın dışına kaçmayı denediler. Tuğba, “Sen yol yorgunusundur. Dur, yatağını yapayım da, erkenden yat,” diyerek, kendi yatağını Tuna için hazırlamaya başladı. Tuna, onun bu teşebbüsüne hemen itiraz etmek istedi. “Yok, orada değil, bu çek-yatın üzerinde yatayım ben.” Tuğba, “çek-yat benim boyuma daha uygun, karyolada bacaklarını uzata uzata yat sen,” dediğinde gözleri kardeşinin takma ayağına takıldı. Pot kırmış olduğunu fark etti. Tuna da ayağına baktıktan sonra acı acı gülümsedi. “Evet, bacaklarımı...” diye tekrarladı. Kalktı, Tuğba’nın onun için hazırladığı yatağına uzandı. “İyi uykular!” Tuğba, kalkıp ışığı söndürdü, ince bir şilteyle gelip çek-yatın üzerine uzandı. “İyi uykular!” Tuna’nın yattıktan az sonra uzun soluklar alıp vererek uykuya daldığını fark etti. “Demek ki, gerçekten çok yorgunmuş,” diye geçirdi aklından. İlerleyen dakikalarda Tuna’nın sesli sayıklamaları başladı. “Onun edindiği yeni bir huy olmalı bu, çocukluğunda hiç sayıklamazdı.” Sayıkladığı sözcükleri algılayabilmek için kulağını kabarttı. Adamın sayıkladığı her şey askerlik mesleği ve yaşadığı korkunç olaya dairdi. Hiçbir cümlesinde kendisine dair bir sözcük duymadı. Onu dinlemekten vazgeçerek kafasını başka şeylerle meşgul etmeye çalıştıysa da beceremedi. Sayıklamanın şiddeti gittikçe arttı ve haykırıslara dönüşerek onun da sinirlerini bozmaya başladı. Saatlerce sürdü bu haykırıslar. Sonsuz bir üzüntüyle onu seyrederek, sabırla susmasını bekledi. Tuna, nihayet bu çırpınışlardan yorgun düşmüş olacak ki, onları bıraktıktan sonra küçücük hıçkırıklarla ağlamaları başladı. Babası için ağladı, annesi için ağladı ve en çok Tuğba için ağlamayı sürdürdü. Tuğba, onun sayıkladığı lafları daha iyi algılayabilmek için kalkarak yanına gitti, usulca yatağın kenarına ilişti. Ayrılırken, kendisinden kopmasını ve sınavda başarılı olmasını sağlayacağını umarak onun kulağına fısıldadığı sözlerini anımsadı. Tuna, ağlarken, “Seviyorum... Ben... Sapık... Aşık...” sözcüklerini sürekli tekrarlıyordu; onun, o gün söylediklerinin etkisinde olduğunu anladı. Nihayet, “Zavallı kardeşim,” diye mırıldandı. Onun, alnında birikmiş olan terleri sildi. “Biricik kardeşim benim...” Oto kontrolünü yitirdiği o anda, adamın yanına uzanarak, başını onun göğsünün üstüne koydu. Onun, sayıklamaları sürdüren dudaklarından “Tuğba,” sözcüğünü işittiğinde, kaldırdı başını, uzanıp yanağını öptü. Tuna’nın bir anda uyanarak sayıklamayı bıraktığını fark edince korkuya kapıldı. Hemen ayaklanıp onun yanından uzaklaşmak istedi. Tuna, güçlü kollarıyla zapt ederek onun yanından uzaklaşmasına izin vermedi...*